TIGR A HYENA,

čili

Napoleon III. a Eugenie.

Historický román z posl. dob.

(Pokračování.)

„Podívej se tamto," pravil druhý šeptem: „ta dáma v tom bálovém obleku s tím diamantovým křížem—to musí býti císařovna."

„A ten komoří v tom staro francouzském obleku, s tou napudrovanou vlásenkou a s tím kordem po levé straně — to je Bacciochi. Ten bídník se baví s císařovnou."

„A jak se mi zdá, velmi důvěrně."

„Kujou spolu nějaké nové plány."

„Buďme tiši: snad uslyšíme něco z jejich rozmluvy."

„Ano, máš pravdu, to je on."

Oba černí rytířové mlčeli.

Eugenie a Bacciochi přicházeli blíže.

„To bude jen omyl, nejvyšší pane komoří."

„Mým slovům můžete uvěřiti, Madame. Jenerál Olympio Aguado je zde mezi maškarami. Já jsem ho viděl a poznal. Je od hlavy až k patě černě oblečen."

„On aby byl zde—to je neslýchaná věc", šeptala Eugenie. „Ale jak jste ho poznal, když má na obličeji škrabošku?"

„Podle jeho kordu", odpověděl Bacciochi.

„To je mi nepochopitelné."

„Ale pro mne jest to jistým znamením."

„Mluvte jasněji, pane hrabě."

„Já dostal před několika hodinami psaní."

„Snad od něho?"

Bacciochi pokrčil ramenoma a pravil:

„To psaní bylo bez podpisu."

„To je v skutku tajemné. A co v něm stálo?"

„Bylo v něm vyzvání, abych dnes večer na tu maškarní slavnost se žádným lehký kordem, jakéhož se jen v divadlech užívá, nepřicházel, nýbrž abych se dostavil dle předpisu s kordem důstojnickým, pakli mi na tom záleží, abych svůj život uhájil."

„Co ale znamená to vyzvání?"

„To neznamená nic jiného, Madame, nežli že ten černý rytíř, u něhož jsem hned na první pohled důstojnický kord spozoroval, se mnou se měřiti chce."

„Tedy souboj — zde v parku a před očima samého císaře?"

„Madame, račte znáti Dona Aguada?"

„Ano, máte pravdu, pane hrabě. Já znám toho odvážlivého nepřítele naší věci, jehož se žádná rána netkne."

„Pak také mým slovům uvěříte."

„A co chcete dělati?"

„Já se podrobuju vašim rozkazům."

Eugenie se na chvilku zamyslila a tázala se pak:

„Vy máte tedy také skutečný kord?"

„Ano, pro všeliký možný případ."

„A je také učiněno opatření jiného druhu?"

„Až po tuto chvíli ne, Madame."

„Tím mne chcete upamatovati, že proti Olympiovi žádné opatření nic nezpomůže."

„Já nechtěl na tomto místě o své újmě nic dělati."

„Máte na blízku spolehlivé lidi?"

„Jen zámeckou stráž, Madame, asi sto padesát zuavů."

„Vyberte z nich dvacet nejodvážlivějších mužů, a ti ať jsou u vás na blízku. Jak mile se ten černý rytíř proti vám postaví a nějaký nepřátelský úmysl na sobě ukáže, ať se ho pak na první znamení ti mužové chopí," pravila Eugenie utlumeným hlasem, jenž se chvěl rozčilením.

„Ale to udělá velkou výtržnost," namítal Bacciochi.

„Udělejte to tedy tak, aby těch dvacet mužů nebylo blízko u vás, nýbrž u mne: já se o to o všecko sama postarám."

Bacciochi učinil císařovně poklonu a odešel, neboť k ní právě přicházela vojvodkyně de Bassano. Obě dámy pak spolu kráčely k zámeckému tarasu a zůstaly tam státi, jen spolu se bavíce.

Když oba černí rytířové nepozorováni ze stínu kaštanového stromu vystoupili a se rozešli, dosáhla slavnost nejvyššího stupně.

Bacciochi vykonal ochotně rozkaz své císařovny. Dvacet silných a odvážlivých zuavů stálo blízko tarasu, i čekali na pokynutí. Toto pokynutí měla dáti císařovna.

Po černém rytíři, kteréhož byl Bacciochi na začátku zábavy spatřil, nebylo již ani stopy pozorovati, a když několik pánů s nejvyšším komořím ku stanu se žampaňským vínem přikročilo, když se zde několik sklenic vypilo a o krásných maškarách mluviti počalo, zapomněl Bacciochi brzo na černého rytíře, neboť byl zvláštním milovníkem vína a krásné pleti. Proto jest také snadno pochopitelné, že tento vilník, byv požitím vína ještě více rozpálen, brzo na to za kráčející před ním vílou se pustil a od ostatních pánů se odloučil, neboť se mu posud nepořařilo vypátrati, která kráska ode dvora pod tímto vkusným oblekem se skrývá.

Tato kráska jej zavedla hluboko do parku a pak mu najednou zmizela jako motýl. Bacciochi zůstal stát, ohlížeje se zvědavě po ní a doufaje, že ji za některým křovím vypátrá a chytí.

Ale místo víly vystoupil najednou proti němu černý rytíř, jenž se mu zdál býti Don Olympio Aguado.

Bacciochi chtěl uskočit do křoví, ale již vytrhl černý rytíř svůj kord z pochvy, že se ocelová čepel při měsíci zaleskla. Zde byli daleko od tarasa a od živějších cest.

„Ani z místa, pane hrabě!" zvolal rytíř. „Či jste snad zbabělec?"

„Co chcete s tím žertem?" tázal se Bacciochi, jemuž počalo býti úzko.

„Obdržel jste mé psaní?"

„Psaní bez podpisu—ale co to všecko znamená?"

„To znamená, že máte v tuto chvíli skládat účty. Vaše míra jest již naplněna. Vzpomeňte si na ty prosincové noci, vzpomeňte si na slečnu Dolores a na ten podvod s těmi pumami, vzpomeňte si na hraběnku Beauregard, na prince de Camerata, na Gabrielu a na Markétu Belangerovou. Braňte se, neboť máte pykati za své zločiny."

Bacciochi se marně ohlížel, zdali mu nepřichází od nikud spása. Císařovna pořád ještě slíbenou pomoc neposílala.

„Ale vy mne přivádíte k smíchu, člověče", pravil Bacciochi a strhl si krabošku s obličeje, jenž se potupně ušklebοval a jenž vypadal tak bledý, jako to bílé květy na keři, u něhož stáli. „Kdo pak jste?"

„Podívejte se sem — vy mne znáte a víte, že se vám mohu rodem vyrovnati. Proto nehledejte žádné vytáčky. Svědky nepotřebujeme."

„Markýz de Montholon", zašeptal Bacciochi stísněným hlasem a ucouvnul o krok zpět.

On myslil, že má s Olympiem co dělati.

„Braňte se, pane hrabě. Markýz de Montholon chce míti vaši krev, aby jí smyl všecky ty zločiny, jichž jste se ve své bezbožnosti dopustil."

„Toť je ale jako loupežné přepadení, pane markýzi."

„Jmenujte to jak chcete. Vy se tomu můžete nejméně diviti, neboť jste vždycky jen vraždy užíval, abyste dosáhl svého účelu. Ani z místa se odsud nehněte, pane hrabě, sice vám vrazím ten kord do prsou. Zde mi neujdete—na jiném místě byste ovšem hleděl před mou mstou se zachrániti, kdybyste k tomu i nejpodlejší lží užiti měl. Taste zbraň!"

Bacciochi hleděl rozhodnutí zbraní co možná pozdržeti, neboť pořád ještě doufal, že mu přijdou zuavové na pomoc, nemoha si to nikterakž vysvětliti, že je posud císařovna neposílá. To nemohl ovšem věděti, jaká událost právě tou dobou císařovnu od toho zdržela.

Markýz počal nyní na nejvyššího komořího zbraní doražeti, a tento byl nucen se brániti, jsa odhodlán, když neviděl žádné možnosti k útěku a ku spáse, zoufale se svým odpůrcem se potýkati.

Bacciochi byl Korsičan a znal výborně všeliké úskoky, jichž korsičtí zákeřníci užívají, aby své odpůrce, proti nimž v poctivém boji obstáti nemohou, úskočným způsobem poranili a usmrtili.

Právě proto, že zde nebylo žádných svědků, mohl Bacciochi všelikých zákeřnických úskoků dobře použíti.

Markýz nebyl ovšem na takovýto souboj připraven a také ani vycvičen. On cítil, že ho Bacciochi na krku poranil, a cítě nyní svou horkou krev, dorážel na toho padoucha tím prudčeji, an věděl, že proti jeho útoku se neubrání.

„Vy jste raněn!" zvolal Bacciochi. „Přestaňme a vyrovnejme se v poctivosti."

„Ne, žádné vyrovnání. Jen ten zvítězí v tomto souboji, kdo svému protivníkovi na prsa šlápne."

„Tedy prosím o milost," sípal Bacciochi, maje úmysl, že pak markýze tím jistěji zničí.

„Padouchovi se nedává žádná milost!" zvolal markýz a přinutil hraběte, aby se bránil.

Najednou mu zasadil markýz tak vydatnou ránu, že Bacciochi strašně zaklel a těžce poraněn na zem sklesl. Tento krvácel z dvou ran—jednu mu zasadil markýz již dříve do pravé ruky nedaleko tepny, a druhou cítil nyní na prsou, z nichž se mu valila krev proudem.

Bacciochi viděl, že jest po něm veta, ale chtěl ještě, než umře, na svém protivníkovi se pomstíti. Ruka, v kteréž držel kord, sklesla mu bez vlády, a on padl na zem.

„Modlete se," pravil markýz, přikročiv až k němu, „vy jste v náručí smrti, kterouž jste stonásobně zasloužil."

Bacciochi koulel strašně očima a sténal, a z úst se mu valila krev.

„A ty půjdeš se mnou!" zvolal Bacciochi, napínaje poslední své síly, a vrazil mu levou rukou svůj kord do břicha.

„Běda!" zvolal markýz, „zráda! Adelo, já již jdu—" potácel se a padl.

Zatím, co tento krvavý výstup na odlehlém místě v parku se udál, stalo se blíž tarasu setkání, s něhož bylo patrno, proč císařovna tak zvanému strýci svého manžela žádnou pomoc neposlala.

Když stála s vojvodkyní de Bassano u tarasu, vyskytl se najednou před ní onen černý rytíř, o němž jí byl před chvílí Bacciochi vypravoval. Ona nevěděla, že jsou při této maškarní zábavě dvě stejné maškary, a že jedna z nich daleko odsud v zadní části parku svou mstu koná, právě když ta druhá před ní se vyskytla.

Eugenie zbledla, držíc malou aksamitovou škrabošku v ruce, a vojvodkyně de Bassano neměla ani tušení, co na císařovnu najednou tak mocný dojem učinilo.

„Račte se třásti, Veličenstvo", pravila vojvodkyně tónem starostlivým.

Eugenie na to neodpověděla, zírajíc upřeným zrakem na černého rytíře, jenž byl ze stínu stromů naproti ní vystoupil, a jenž neměl na obličeji žádnou škrabošku. Byl to Olympio a na jeho prsou byl diamantový kříž, jehož vylámané kameny strašnou výstrahou pro císařovnu byly.

Eugenie slabě vykřikla, i nebyla ani s to dát nějaký rozkaz. Viděla, že jsou skoro již všecky kameny na tom kříži vyhaslé, že se tam jen asi dva nebo tři ještě třpytí.

V tuto chvíli se jí zdál býti Olympio vtěleným hlasem jejího svědomí, prorokem jejího osudu a její budoucnosti. Z veselých davů, kolem ní se hemžících, vystoupila najednou jeho černá postava, jako strašná výstraha.

„Pryč odsud", šeptala bezzvukým hlasem. „Ten strašný člověk — on mne všude pronásleduje."

Vojvodkyně de Bassana pohlédla v stranu, kam byly oči císařovny upřené, ale již neviděla ničeho.

Olympio byl zmizel jako stín, jako kouzelný přelud.

Co byla Eugenie spatřila, to od ní neuslyšel nikdo. Opírajíc se o ruku vojvodkyně, vrátila se do svých komnat.

Ještě této noci bylo jí oznámeno, že jest nejvyšší komoří Bacciochi mrtev.

Ona na to nepromluvila ani slova, před jejíma zrakoma se vynořily děsné obrazy. Dověděla se, kdo tento soud boží vykonal, když jí druhého dne jenerál Olympio Aguado zprávu zaslal, že jest markýz de Montholon mrtev.

Olympio zastihl svého přítele sotva ještě dýchajícího u mrtvoly padoucha Bacciochiho.

Vrhl se k němu na kolena a zvolal, hlubokým žalem dojat:

„Klaude, věrný příteli můj, ty ode mne odcházíš?"

Markýz otevřel ještě jednou své hasnoucí oči a poznal Olympia. Chtěl ještě promluviti, jeho rtové se pohybovali, ale hlas mu již nesloužil. Jen slabé stisknutí rukou zjevilo jeho příteli vše, co mu v této poslední hodince říci chtěl.

Olympio naň hleděl slzícíma očima, ruka jeho přítele ztratila poslední zbytek síly, a za chvilku stál Olympio nad mrtvolou věrného druha. Olympio nechtěl jeho mrtvolu v této Sodomě zanechati. Vzal ji na záda a vyšel s ní po prázdných postranních cestičkách z parku. Venku ji uvázal na svého koně a jel pak volným krokem po silnici k Paříži, kamž se ještě té noci dostal.

Když Valentino viděl, co se stalo, a když pomahal Olympiovi mrtvolu markýzovu s koně sundati a do paláce odnésti, kanuly tomuto starému poctivci po tvářích bohaté slze, a když pak byl s mrtvým samoten v síni, do kteréž jej byli odnesli, poklekl vedle něho, políbil mu ztuhlou ruku a pomodlil se krátkou modlitbu. Pak přinesl svíčky a smutkové rost[illegible] a proměnil tuto síň v zelen[illegible] rášlenou a jasně osvětlenou kapli. Druhého dne pomodlili se také Dolores a Juan, klečíce u mrtvoly markýze de Montholon, kteréhož tak velice milovali.

Tehdejší vládní „Moniteur" oznamoval Pařížanům, že nejvyšší komoří hrabě Bacciochi v St. Cloudu náhle zemřel, byv raněn mrtvicí.

Maragnon.

Noční schůze, kterouž byli Juan a Markéta podnikli, měla důležité následky. Jejich srdce byla se těsně spolu sloučila, a Markéta nyní snášela mnohem lehčeji svůj těžký osud.

O její matce nebylo lze se dopátrati ani stopy, a Markéta nemohla o tom ani dost málo pochybovati, že se stala obětí hanebných plánů a pletich, jež byli Bacciochi a Maragnon nastrojili. Nyní jí seslal Bůh co útěchu věrné srdce, k němuž s takovou vroucností přilnula, jakou v nás budí první zápal lásky.

Markéta milovala Juana velice, a také ona se byla na cestě do Belleville dověděla, že on hluboký cit v srdci pro ni chová.

Ani jeden ani druhý však netušili, že Maragnon o tomto jejich tajném svazku ví, že šel tenkrát za nimi a že poznal toho mladého důstojníka, jenž mu byl v cestu vkročil. Maragnon používal svého manželství s Markétou hlavně k tomu, aby své rozervané poměry zase poněkud v pořádek uvedl, aby mohl žít bez starosti a aby dosáhl oné moci, jakovéž dle svého náhledu potřeboval, aby mohl své plány prováděti.

Manželský sňatek Olympia s Dolores naplnil jej záštím a vztekem, a nyní přišla k tomu ještě druhá rána, která ho těžce zasáhla, totiž smrt Bacciochiho.

Proto se také nyní všemožně vynasnažoval, aby touto neblahou událostí v pozadí a v zapomenutí se neoctnul, i podařilo se mu, že měl i na dále do Tuillerií volný přístup, a že se mu svěřovaly tajné úlohy. Mimo to se mu podařilo dopátrati se věci, která jej vítězným pocitem naplnila. Juan, onen mladý důstojník, jenž mu byl odvrátil Markétu, kterouž Endemo ovšem nemiloval, ale z kteréž dovedl ve svůj prospěch těžiti, byl miláček Olympia a jeho manželky, totiž onen hoch, kteréhož byl Endemo v Londýně Marii Halové k umoření odevzdal.

Kdyby byl tohoto Juana se světa sprovodil, byl by tím Olympiovi i Růžence tak hlubokou ránu zasadil, jakou jim zasaditi chtěl, a mimo to by se byl zbavil nebezpečí, aby jej Juan tajně nepozoroval, jemu nepřekážel, ano snad s jeho dráhy jej nesrazil. Endemo musel však jednati velmi opatrně, poněvadž Olympio věděl, že on a Maragnon jedna osoba jest a poněvadž se dalo snadno mysliti, že se Markéta s jeho úhlavními nepřáteli spolčila.

Ona však nesměla o tom ani tušiti, že Endemo tajemství její lásky zná. Proto se k ní choval pořád stejně, ano svěřoval [illegible] jí na oko se svými záležitostmi ještě více, než dříve, aniž by byl v ní nejmenšího podezření vzbudil. Tím způsobem chtěl jí samé k tomu použíti, aby mu Juana v moc vydala.

Endemo se byl dověděl, že Dolores si přeje co možná nejdříve s Olympiem do Španěl se odstěhovati, aby tam v pokoji a míru žili, ale že Olympio, jako by byl v Paříži něco důležitého na práci měl, posavad k tomu odhodlati se nemohl, aby vyhověl jejímu přání; mimo to věděl, že císařovna Olympia se bojí,—a to všecko uvážil při osnování svých plánů, které se nyní v jeho bídné duši tvořily.

Do Španěl nesměl Endemo za těmito manželi se odvážiti poněvadž se musel obávat, že se tam vydá ve velké nebezpečí.

Po vypuzení královny Isabelly byl Serrano ve Španělích vladařem, a sice dosti přísným, a mimo to byl Olympiův přítel.

Všecko, co tedy Endemo proti němu, proti Dolores a Juanovi vyvésti chtěl, muselo se státi ještě v té době, co se tyto osoby ve Francii zdržovaly.

Tenkrát cestoval Egyptský místokrál po Evropě a zval panovníky a učence k otevření suezského průplavu, což se mělo státi v listopadu 1869. Tím chtěl egyptský místokrál dosíci, aby byl do počtu evropských vladařů přijat, a aby tito jeho moc a slávu obdivovali.

Dostalo se mu skutečně toho potěšení, že mu leckterýs panovník přislíbil, že ho navštíví. Císařovna Eugenie chtěla navštívit Orient, a také rakouský císař slíbil, že přijde, a mimo to ještě korunní princ nizozemský a jeden hessenský, pak několik učenců atd.

V Tuilleriích se konaly na tuto cestu císařovny velikolepé přípravy. Bylo zařízeno zvláštní dvořanstvo, které ji mělo do východních zemí provázeti. Pan Lesseps, kterýž byl, jak známo, asi před dvaceti lety prokopání suezské*) úžiny navrhl a konečně také provedl, ujal se, jak se samo sebou rozumí, vůdcovství, a celé hejno policejních špehounů a důstojníků mělo Eugenii na její cestě hlídati a chrániti a k rozmnožení jejího lesku přispívati. Peněz se při tom šetřit nemuselo, a proto mohli skoro všickni páni z její družiny také své manželky s sebou vzíti.

Ludvík Napoleon a Lulu, jeho domnělý synáček, zůstali doma, poněvadž se již tenkrát císařský trůn povážlivě viklal, že bylo zapotřebí hlídati dům.

Maragnon, čili Endemo, byl zvolen mezi těmi, kteří měli Eugenii do hlavního města egyptského, Kahýry, provázeti, a tato věc se mu zdála býti k tomu spůsobilou, aby pro jeho plány nové dějiště otevřela.

Se svými účty byl brzy hotov a sdělil na oko s upřímnou srdečností krásné Markétě, že s ním může jeti do východních zemí.

Zároveň vymohl také to, že Juan, jakožto důstojník od stráže, rozkaz obdržel, aby v družině císařovny tu cestu konal. On na to spoléhal s celou jistotou, že Juan tím raději této cesty se zúčastní, když uslyší, že tam bude také Markéta, že ji bude moci často viděti a také s ní se setkati. Při tom všem si počínal Endemo tak chytře, že ani Markéta ani Juan nespozorovali, že by on tím svých tajných účelů dosíci chtěl.

Když Markéta uslyšela, že také Juan té cesty se zúčastní, byla hned ochotna s Maragnonem jeti.

*) Suez jest jiho-slovanské slovo a znamená tolik co naše svaz a pochází od dalmatských plavců. Z tohoto slova udělali jiní národové "Suez". Suez jest tedy spojení čili svaz Asie s Afrikou. Pozn. překl.

On to věděl již napřed a chtěl ji daleko od Francie ve východních zemích dáti dar, jehož se měla zhroziti. Jeho plán se dařil tak výborně, že nemohl o jeho konečném výsledku ani dost malé pochybnosti míti.

Slavné otevření suezského průplavu konalo se s orientalskou nádherou dne 27. listopadu 1869 pod širým nebem v městě Port Said, ku kteréžto slavnosti evropští hosté, každý se svou družinou, se byli dostavili.

Eugenie a její družina použili vyzvání egyptského místokrále a posadili se na velbloudy, aby z těchto zvýšených míst slavnostní obřady lépe přehlédnouti mohli. Nesčíslné množství lidu stálo kolem přístavu středního moře, u kteréhož průplav začínal; byly zde postavené chrámy, v nichž se odříkávaly modlitby, stěžně s vlajkami všech národů strměly jako les do povětří, rány z děl duněly, a janičárové provozovali svou ohlušující hudbu.

Pak vsedali hosté na parníky, které ležely v Port Saidu a nyní se ploulo průplavem do Suezu.

Egyptský místokrál, čili khedive, jel napřed, aby svým hostům ukázal, že jim žádné nebezpečí nehrozí a aby mu egyptský lid hlučnou slávu provolával. Pak jela Eugenie na francouzském parníku „Aigle", pak císař rakouský na svém parníku, pak korunní princ pruský na parníku „Hertha".

Až do Ismaily, totiž asi do polovice průplavu, zdařila se tato plavba docela dobře, ale zde byl již písek znovu naplaven, že to stálo velkou práci, než se ty malé parníky dále dostaly. Konečně se připlulo až do Suezu, a zde ohlašovala 101 rána z děl Arabů otevření průplavu.

Hosté místokrále egyptského vrátili se pak do Kahýry, kde bylo již o skvělé slavnosti postaráno.

Družina císařovny Eugenie byla ubytována ve staré tvrzi, v dřívějším to paláci místokrále.

Tato stará tvrz byla v Kahýře v špatné pověsti. Vypravovalo se, že tam mnohý, jenž byl tomu neb onomu pašavi nepohodlným, náhlou smrtí zemřel. Na zadní straně této tvrze, která jest velmi tmavá, naleza se špinavá voda, ku kteréž z tohoto paláce zvláštní dvéře vedou, a do této špinavé vody byli prý ti házeni, kteří egyptským vladařům buď nepohodlnými anebo nebezpečnými byli.

V kahýrských ulicích nebyl člověk pozdě na večer ani tenkrát svým životem jist, když se otevření průplavu slavilo, a ani sám místokrál neměl té moci v rukou, aby mohl tento zlořád přetrhnouti. Zločinové druhu nejohavnějšího a nejstrašnějšího byli na denním pořádku, a při těch se nejednalo vždycky o oloupení zavražděné osoby, jako spíše o jiné příčiny, ještě ohavnějšího druhu.

Byli to zvláště Řekové, jimž se tyto ukrutné vraždy přičítaly, a kteří při tom byli vždycky tak chytří, že je nemohl nikdo při samém činu postihnouti.

Večer před odjezdem císařovny Eugenie do Jerusaléma byla v paláci místokrálově skvělá slavnost na rozloučenou. Okna byla osvětlena jako ve dne, a z nich se rozlehala dolů hudba, a kahýrské obyvatelstvo hemžilo se v ulicích, aby někoho z těch cizích hostí vidělo.

Z jedné kavárny, jež se na blízku nalezala, vyšli na ulici tři mužové. Dva z nich se prozrazovali svým oblekem co Řekové, a třetí měl na sobě tmavý plášť a jakožto Frank čili cizinec obracoval na sebe svými zvědavými pohledy a svým se chováním všeobecnou pozornost.

Tito tři mužové byli se v oné kavárně sešli a žertovali spolu hlasitě ve francouzském jazyku.

„Kam pak jdeme, Ninias?" tázal se jeden Řek druhého.

„Kam nás ten Španěl povede. Tušim, že jste řekl, že jste rodilý Španěl?" tázal se pak cizince.

„Ano, pánové."

„A slíbil jste nám práci."

„Ano, když jste mi sami řekli, že byste si ji přáli," pravil cizinec utlumeným hlasem, jenž měl zrzavé rozcuchané vousy a černé pichlavé oči.

„Tedy mluvte."

„Zde ne, v té tlačenici."

„Tamto naproti jest prázdná ulice, pakli chcete svou úlohu v tajnosti zachovati."

Tito tři mužové se pak protlačili skrze davy lidstva a dostali se do úzké ulice, kde bylo jen málo koho viděti.

„Povídáte, že potřebujete peněz?" tázal se zde cizinec.

Oba Řekové přisvědčili surovými slovy.

„Nu, několik tisíc franků si můžete vydělat, máte-li k tomu srdnatost a jistou ruku."

Cizinec pozoroval, že oba Řekové po těchto slovech jeden na druhého se podívali.

„Nemyslete si však, že mám ty peníze u sebe. To by vám ani za to nestálo, abyste se do mne dali a při tom mne oloupili."

„Oho, vy máte již zkušenost v těch věcech", pravil Konon, druhý Řek, an zatím jeho společník hlasitě se zachechtal.

„Vy se příliš zdržujete pouhým úvodem", prohodil pak Ninias. „Chcete-li, aby bylo něco s cesty odstraněno, řekněte to bez okolků."

„A můžete být jist, že se vám ta práce dobře vykoná," doložil Konon.

„Také tenkrát, když bude mít ten člověk, o kterého se tu jedná, u sebe kord a když se jím dovede dobře oháněti?"

„A tak—vy tedy myslíte někoho z těch cizinců? Buďte docela bez starosti, ať je to Španěl, anebo Frank, dejte nám ty peníze a buďte ubezpečen, že ho najdou zítra ráno někdo na ulici."

„Mně se zdá, že jste až příliš jisti."

„My Řekové tvoříme zde v Kahýře zvláštní národ pro sebe. Každý cizinec, kterého někdo z nás nenávidí a odstraniti si přeje, jest nepřítelem všech. Jediné zavolání postačí, pakli s ním nemůžeme sami být hotovi, aby se pak v naší čtvrti třeba sto jiných naň poštvalo, a naše dýky jsou špičaté a dlouhé."

(Pokračování.)

Studentský kousek.

Humoreska od Antonie Melíš-Koruchanové.

Bylo to na konci měsíce července 1846. Pan Tobiáš slézal s postele a mnul si oči mrzutě, laje tomu prabídnému světu. Tobiáš nebyl filosofem, aby rozmary světa tak trpělivě snášel, jako Sokrates vrtochy Xanthippiny; o tom svědčilo zřejmě okrouhlé jeho bříško a buclaté tváře. A kdož by také nevěděl, že není ubohým lidem, jež nemají o filosofii ani slechu, ten bídný, prabídný svět nikdy vhod. Pan Tobiáš vykoukl oknem a oči jeho se zatemnily. I sepnul jako v zoufalství ruce prosebně k nebi a zůstal chvíli jako zkoprnělý státi; na to ale mrštil sebou, nějaký čas pošoupávaje čepičku noční s jedné strany na druhou, opět do postele a zatřásl ženou, která ještě klidně vedle něho dřímala.

„Madlenko, Madlenko, huprmente saprmente; pro pána krále vstávej!"

Žena se ze spaní probudila a nějakou chvíli zděšeně na muže pohlížela.

„Co se děje, co se děje? Svatý Prokope pomoz nám!" A rovnýma nohama vyskočila z postele na manžela svého zírajíc. Ten ale mlčky ukázal k nebi a jako zoufalý sebou opět vrhl do peřin.

Paní Madlenka zůstala jako zkamenělá, pak spráskla též rukama a zakývala hlavou, že mu rozumí.

Ale nebyl to také věru žádný žert. Pan Tobiáš byl totiž hostinským a poctivým, neúhonným člověkem, který, jak sám se svatosvatě zapřisahal, nikdy vodu s pivem aneb lépe řečeno, pivo s vodou nemíchal. Naléval hostům vždy od čepu, byťby i konev byla se zbytky někdy dvě hodiny za dveřmi sklepními stála. Kdož by byl tedy ubohého hospodského, který si byl koupil ze samé poctivosti pěkný statek a dva slušné domky, nebyl politoval? Vždyť pršelo. Jaká to hrůza pro všechny hostinské, kteří mají zahradní hostinec! — Pršelo silně, ba lilo se již čtvrtý den jak s cedníku s těch věčně šedých oblak. Ale co ještě hůře zdálo se, že se deštivé po nebi rozvěšené plachty již ani vícekráte neroztrhly. Nuže tedy, které i sebe necitelné srdce nebylo by politovalo ubohého Tobiáše, jenž — jak říkával — nikdy vodu do piva nebryndal!

Zahradní jeho hostinec byl teprv nedávno znovu upraven a pan Tobiáš strčil — jak sám pravil — mnoho peněz do stavby a teď "huprmente" měl tak dlouho čekat, až se snad nějaký host ukáže. Dlouhý čas těžce oddychoval; pak ale přece v bázni boží s utrápeným obličejem konečně vstal.

Paní Madlenka úzkostlivě obracela obličej svůj k drahé své polovičce; neboť věděla předobře, že toliko ona bývá v takovýchto nehodách hromosvodem rozmarů svého pána a velitele.

„Svatý Prokope! Co pak to děláš?" zvolala na muže.

„Nu třeštíš!" odvětil Tobiáš.

„I což nevidíš, že jdeš levou nohou napřed s postele?"

„I jdi mi s tou babskou pověrou!"

„Svatý Prokope, ostříhej nás ode všeho zlého! Ale ty jsi rouhač a neznaboh a pak nám má pánbůh dát štěstí!"

„Jen mne nezlob huprmente; to ti povídám, Madleno, nadarmo nejsem já rychtářem! Jdi a zbuď raději naši Terezku, sic bude spát až do božího poledne, jako ty pražské fifleny!"

„A ty tomu nevěříš, že se ti dnes něco mrzutého ba snad nějaké neštěstí přihodí?"

„Babské klepy! nezlob mne a jdi!"

„Nu, uvidíš, uvidíš! Pak ale, když bude zle, mi nepřijď, slyšíš!" napomínala paní Madlenka manžela svého a práskla dveřma a byla ta tam.

„Huprmente, jak jsou ty ženské pověrčivé!" zamumlal hospodský, „jakoby se mně již něco horšího mohlo státi, než že již čtyry dni za sebou prší. Věří na čáry máry, a Bůh ví jaké hlouposti! Ale copak mně dnes ten nos tak svrbí? Snad bych se měl ještě dnes notně zlobit? Lidé praví: Komu svrbí nos, ten že se zlobí, aneb že ho někdo v ten den ošidí! Já se ale ošidit nedám. Rychtář Tobiáš má ještě dvě zdravé oči, které více vyslídí a dosti dlouhé uši, nimiž i co slyší, co slyšeti nemá; jedním slovem: rychtář Tobiáš nechodil v mládí svém nadarmo do školy, aby si na prsty nevypočítal, kdo je šibal a kdo poctivec. A proto svrb jen nosejčku, svrb; jsi přece jen lhářem, to ti dokážu!" Tak doložil důrazně pan Tobiáš hladě si zarudlý nos, který jako maják z obličeje jeho vyčníval a krocana na dvoře mnohdy tak rozdráždil, že se s roztřepanýma křídloma za ním pustil.

Mezi tím, co pan Tobiáš v mudrování svém pokračoval, oháněla se již paní Madlenka pilně se svou dceruškou Terinkou po dvoře, v zahrádce, v kurníku, stáji a tak dále. Paní Madlenka si při své horlivosti ani nepovšimnula, jak je její jediná dceruška dnes zaražena a zádumčiva; až konečně přece jednou pozvednuvši náhle zrak svůj od práce, překvapeně na Terezku pohlédla.

Terezka stála právě u válu a tiskla něžnou umoučněnou ručku teskle k srdci a do nudlí padala kapka za kapkou se zarosených jejích oček.

„Co pak ti je?" konečně vyrazila ze sebe paní Madlenka s ustrnutím k dceři přiskočivši. Ale dceruška neodpovídala, nýbrž s hořkým pláčem klesla matce do náruče.

„Terynko, má zlatá dceruško, tak přece mluv, kdopak ti ublížil?"

„Nikdo, maminko!"

„Nu, proč pak tedy pláčeš?"

„Proto že si nechci vzíti pana France!"

Paní rychtářová zůstala koukat na svou dceru, jako by ani slovům těm uvěřiti nechtěla. Nemohla pochopit, proč Terezka tímto slušným ofrakovaným panem kancelistou pohrdá. Nemohla to pochopit, jak Terezka takové štěstí po němž tak mnohá dcera selská toužebně šilhala, zamítnouti může.

„Ty že nechceš pana France?" tázala se konečně s úžasem.

„Maminko, pro boha; nenuťte mne k němu, sice si zoufám!"

„Ale, copak ti to napadlo, děvče; vždyť je pan Franc velkým pánem, jehož pomocí tatínek tak mnoho prosadil, platí všechno u pana vrchního a je tak obratný!"

„Že pokaždé přes louž klopýtne, když jde okolo našich oken a onehdy tam dokonce spadl!"

„To dělá z pouhé lásky k tobě."

„Nechť si tam zůstane se svou láskou, já o ni nestojím."

„A jak čistě si chodí!"

„V šosatém fraku a sáhodlouhém klobouku, br! To byste měla maminko, viděti studenty v Praze, ty jsou jako na drátkách a umějí se jinak oháněti."

„Tomu ty nerozumíš."

„No, ale tomu přece rozumím, že pan Franc s nahnědlým nosem nebude mým manželem."

„I ty zlopověstná holko, chraň se, ať to tatínek neuslyší! Je to již ustanoveno; od neděle za týden přijde k nám pan Franc na námluvy."

„A já vám maminko uteku; to povídám; nevezmu si pana France!"

Tu vstoupil rychtář do kuchyně. Terezka uklidila se tatínkovi s očí a paní Madlenka se zamlčela. Zatím ale venku pořád s nebe crkalo, že venku veliké bubliny vyskakovaly. Do hospody nezavítala ani myš. Těžce si pan Tobiáš vzdychal. I nešel dnes ani s velkými konvemi s vodou do sklepa, by se tam oddal tajnému svému potěšení; musel prý — jak říkával — sudy držet v čistotě a když o desíti hodinách Madlenka holbičku toho nebryndaného ze soudku na poslední konec přinesla, ani se jí nedotkl. —

Blížilo se k jedenácté. Tu se ozvaly hlasy před hospodou. Tobiáš sebou trhl a sáhl si na nos, jenž ho právě zase notně svrběl. „Snad hosté?" zamumlal radostně; „ale ne," doložil hned zas smutně. „Kde by se tu vzali!" Avšak hluk se množil a jako hejno unavených čápů to najednou kolem oken zašustělo. Tobiáš koukl oknem a radostí byl celý pomaten. Táhlo skutečně hejno, ale ne čápů, ani křepelek, nýbrž bujarých mladíků, kteří jako myši promoklí cvalem se do hospody hrnuli.

Již rozléhal se šramot přicházích v předsíni a hned na to vstupovali junáci do šenkovny. Kapalo všem se šosů a čepic jako z proviňlého okapu; byli promoklí jako houby a taškla na vyždímání. Jedni se smáli, druzí hvízdali, jiní kleli a odplivovali si, opět jiní počali svlékati promoklé své kůže — jak to nazývali — a usazovali se na lavice.

„Já říku, kde pak jen vězí ta vypasná bandaska, ten olivený korbel?" obrátil se jeden z davu této kdákající drůbeže k Tobiášovi, stavě se, jakoby nevěděl, že je to on sám.

Tobiáš zůstal jako omráčen. Takto ho nebyl ještě nikdy člověk rozumný oslovil. Zakládal si mnoho na svém zevnějšku, o němž pravíval, že je boskou rukou jemu na nose psáno, k čemu ho nebe povolalo. To bylo neslýchané! Začervenal se až pod uši a kdyby jej teď byl krocan —; avšak nyní vstal, by nistěrka na stolem schovaná se objevila a vzal čepici do ruky, aby ji každý z hostů mohl viděti; neboť jak známo, [illegible] čku nikdo jiný, než pan domácí.

„Nuže, kde je ten tučný Goliáš?" pokračoval veselý mladík opět, když se Tobiáš z lekauti nad uražením své rychtářské důstojnosti zpamatovati nemohl.

„Ale Táborský, pomysli pak, že —" pošeptal mu nyní jeden z těch vtáhlených vodníků, přiloživ ústa až k samému jeho uchu.

Táborský se rozesmál, až se okna třásla.

„Já jsem sám Tobiáš, hospodský a rychtář v Klopotově!" ozval se teď plnou hubou, odfukuje si a chtěl se právě do nich pustit.

„I pro pána boha, kam pak jsem to dal oči, pane Tobiáši, že jsem hned na vašem významném čele nečetl chytrost, pro níž jste tak daleko široko rozhlášen, že až k nám do kolejí pražských zvěst o tom zavítala. Odpusťte, pane rychtáři; ale našinec není ještě tak zkušený a moudrý, a někdy se zapomene."

„Viléme, Viléme, viď, že jsme o slávě pana Tobiáše již v matičce Praze slýchávali a jen za tou příčinou do Klopotova zavítali, abychom vám osobně svou úctu složili?"

„Sláva Tobiáš! ať žije!" ozval se sbor mladíků, máchajíce nad hlavou čepicemi, jež v rukou byli ždímali a klonili se před Tobiášem.

Byl-li Tobiáš dříve rozhořčen nad neslýchanou drzostí, tu byl nyní tím více překvapen pochlebnými slovy mladíků. Avšak pan Tobiáš nechtěl to dát na sobě znát; vždyť si pak uznání to dávno byl zasloužil. Provolávali-li sedláci o obžínkách pana vrchnímu "Sláma!" proč by nemohla být také oslavována první hlava obce, a zároveň nastávající tchán všemožného pana kancelářského? Usmíval se tedy tak milostně, že skoro ústa jeho až po samé uši dosahovala.

„Těší mne, těší mne, pánové," děkoval Tobiáš a chtěl nit řeči své dále příst, ale vázlo mu to na jazyku a on se tak zamodrchal, že s ní s místa hnouti nemohl.

„Nuže, pane Tobiáši!" pokračoval Táborský. „Vy jste obezřelý rychtář a moudrý soudce, ale nad všecky tyto vaše výtečné vlastnosti vyniká přece jen vaše sláva co hostinského. Jste prý jeden z nejvyhlášenějších hospodských po celých Čechách; vaše polívky, pečeně, drůbež, zvěřiny, pivo a koláče nemají sobě rovných po široširé naší vlasti. Nuže pane Tobiáši, dokažte to nyní! My jsme na to dychtiví!"

„Ach, páni chtějí poctít můj skromný krb!"

„Ano! pane Tobiáši; ale teď se vynasnažte, abyste nepřišel o svou slávu!"

„A co budete pánové poroučet?" tázal se velmi zdvořile hostinský.

„Vše, co je lahodného a dobrého a ať je toho hodně moc! Jsme notně vyhladovělí; neboť jeli jsme v jednom trysku od Prahy až sem a zde nedaleko jsme slezli, bychom vás navštívili."

Tobiáš hladil si při těchto lichotivých řečech tvář a dívaje se na boty a promoklé šaty jinochů pravil polohlasně: „To se muselo právě notně lejt, když ti pánové slézali!"

„Prosím, pánové, pro kolik osob se tedy má vařit a mnoho-li jídel za sebou?"

„Je nás dvanáct a co se jídel týče, tu vám pravíme: čím víc, tím líp!" poučoval Táborský hostinského.

Tobiáš odešel se zářícím obličejem do kuchyně, by tam své rozkazy uděloval.

„Ale Táborský, tys přece jen ten nejprohnanější ferina na celém světě! Jak ten starý blázen šel na lep!"

„Mě Viléme, kdybych byl takova baba, jako jsi ty, kdybych svěsil křídla jako zmoklá slepice tu bychom všichni dohromady nedostali dnes nic jíst."

Mezi tím co Tobiáš v kuchyni a Táborský v šenkovně rokovali, dlela Terinka v kolně, kde staroštitý kočár pana Tobiáše v šedou minulost se byl zadumal. Kdo ví, jak jsou dívky důmyslné, nebude se pranic divit vynalézavosti mladé venkovanky, která by byla tak ráda promluvila se svým miláčkem bez svědků; vždyť ho přes rok neviděla — ubohá a co se po něm natoužila. Sousedky a kmotřičky i tetky mají bystrá očka a přec ji neměla žádná vidět! A což teprv pantáta! — No, pro pána krále, aby se tak byl o milostných pletkách se studentem dozvěděl! A přec jsou studenti tak rozmilí švarní hoši. Kdo za to může, že si všude jen oni zakloní nejdříve srdce krasavic!

Terinka neměla špatný vkus. Jí se jakživ žádný neotesaný jonák nelíbil. Způsobný mrav a obratná řeč — to bylo, po čem toužila.

Ale je to také pravda; vychytralosti ženských, jsou-li zamilovány, není rovně. Jak pěkně to Terinka nastrojila; telegrafovala prsty a očky miláčkovi, aby se ven za ní vykradl a rychle vkročil do kůlny; ona pak dostala se s půdy skrze stáje druhou stranou k němu.

(Pokračování.)

☞ Předplaťte se na „Pokrok Západu", nejlacinější při své velikosti list [illegible]

Čtěte! Čtěte!

Pokrok Západu.

Jediný list na západě

NEJLACINĚJŠÍ ZE VŠECH ČESKÝCH LISTŮ

NEJVĚTŠÍ české listy, ale MÁ

nejméně oznámek

a proto i

Nejvíce čítací látky!

Přináší

Zevrubné zprávy ze západu,

Zprávy politické,

Nejčerstvější zprávy o denních událostech,

NEJNOVĚJŠÍ zprávy TRŽNÍ

Nejvíce článků poučných a zábavných!

o domácnosti a hospodářství,

a jest proto v každém ohledu

DOKONALÝ!

V politice jest a zůstane "Pokrok Západu"

neodvisle republikánský!

☞ Každý by jej měl čísti! ☜

Rolník, *Osadník západu*, *Obyvatel východu*, *Politikář*, *Republikán*, *Demokrat*, *Milovník zábavného čtení*, *Zvědavý*, *Bohatý*, *Chudý*,

Každý! Každý! Každý!

„Pokrok Západu",

stojí pouze $2.20 i s poštou.

DO ČECH

„Pokrok Západu" nadobyčejně správně dochází."

☞ Předplatné do Čech stojí pouze $3.00 ročně i s poštou.

NAŠE TISKÁRNA

rychle, vkusně a lacino

4 parní lisy!

Pokrok Západu, Omaha, Nebraska.

Sev. německý Lloyd

Pravidelní přímá

PAROPLAVBA

mezi

Bremen a New Yorkem

přes Southampton

Expedice dnové jsou ustanoveny:

Z Bremen

ze Southampton

z New Yorku

POŠTU SPOJENÝCH STÁTŮ

Ceny převozní:

z Bremen do New Yorku:

z New Yorku do Bremen, Londýna, Havru a Southamptonu:

Vše se stravou. Děti od 1 do 10 roků polovici.

Skrze přepravě do Bremen, Hamburk, Antverp, Amsterdamu, Rotterdamu, Southamptonu, Havru a Londýna, obraťte se na

OELRICHS & Comp.